

HOMILIE HOOGFEEST VAN PASEN 2011

Het is pasen. Een bijzonder feest. Velen van ons zijn naar hier gekomen om met blijde instemming en vreugde het paasfeest te vieren. Onze feestelijk versierde kerk, de muziek, de viering van de paasliturgie raakt ons dan. Wij worden er stil van en ervaren een innerlijke vrede. Misschien zijn er ook mensen in ons midden, die door de paasvreugde nog niet zo geraakt zijn vanwege drukke werkzaamheden of omdat ze zich belast en beladen voelen of onzeker en twijfelend, zodat zij op dit moment geen vreugde kunnen ervaren. Waarschijnlijk voelen wij allen vreugde, maar tegelijkertijd hebben wij ook onze zorgen en lasten en twijfels, zodat de vreugde niet volkomen is. Maar aan ieder wil het paasgebeuren een bijzondere vreugde en houvast brengen.

Pasen is een bijzonder feest, maar het begint in een Allerzielenstemming. Twee vrouwen gaan in de vroege ochtend het graf van Jezus bezoeken, zoals ook wij in de dagen na een uitvaart en in de dagen rond Allerzielen op de plaatsen willen zijn, waar wij onze dierbaren hebben neergelegd. Weliswaar uit het oog, maar niet uit het hart. Het hart schreeuwt juist ernaar om nog iets van de nabijheid met de overledene te mogen ervaren. Niet voor niets zien wij, hoe velen regelmatig het graf bezoeken en met bloemen versieren en de steen oppoetsen. In de vroege morgen van Pasen was het niet anders. Zeker de oosterse gevoelsmens kan het niet nalaten om uitdrukking te geven aan de rouw. Het is een stap binnen een rouwproces. Kijken naar een graf omvat wenen, spreken, mijmeren, herinneringen aan zoveel gebeurtenissen die men met de overledene deelt, want die overledene is een stuk van jezelf. Niet anders hebben de vrienden van Jezus dat ervaren. In een bijzin wordt opgemerkt, dat het donker was, toen zij naar het graf gingen. Sommige woorden geven ook een sfeer aan. Duisternis staat voor droefheid en voor het steeds weer klinkende "Waarom?" Waarom had het zo met Jezus moeten aflopen? Waarom moest Jezus op die manier sterven? Waaraan had Hij dat verdiend? Zovele vragen die om een antwoord smeken.

Maria Magdalena en de andere Maria waren vrouwen uit het gezelschap van Jezus. Ze hadden op Calvarie de kruisiging en de dood van Jezus gevolgd. Zij hadden gezien waar hij werd begraven. Na de sabbat waren zij naar het graf teruggekeerd. Maar zij mogen dan, op die Paasmorgen, de eerste getuigen zijn, dat er iets bijzonders gebeurd is. Zij zijn de eerste getuigen van de verrijzenis, van die hoogste vorm van Gods handelen. Het is een ingrijpen Gods, hetgeen een doorbraak betekent in de mensengeschiedenis van Godswege. Het einde van de absolute macht van de dood. De dageraad en begin van een nieuwe schepping.

Maar wat voor ons moeilijk te begrijpen is, is dat ook voor de vrienden geweest. Hun reactie is verbazing en ongeloof: "*Ze hebben de Heer uit het graf genomen en wij weten niet waar ze Hem hebben neergelegd.*" Het wekt enige consternatie. Wat te denken bij een leeg graf? Wat is te zien? Er liggen wat zwachtels, waarin men de overleden gewoon was te wikkelen en er is de hoofddoek. Wat hiervan te denken? want, zo lezen wij "zij hadden nog niet begrepen hetgeen er geschreven stond, dat Hij namelijk uit de doden moest opstaan."

De vrienden hebben het moment van de verrijzenis niet gezien. Niemand trouwens. Ze hebben minder gezien dan wat kunstschilders ervan hebben geschilderd en wat beeldhouwers ervan hebben weergegeven, want mensen willen zich ook van wonderen een voorstelling maken. De vrienden worden overvallen door een hemelse huivering. In

andere evangeliën wordt ons verteld, dat er een engel is die uitleg geeft en de vrees en consternatie wegneemt: Hij is verrezen. "*Breng die boodschap over aan mijn leerlingen.*" Zij moeten naar de andere leerlingen gaan, die al zo dikwijls 'klein-gelovig' waren en weggevlucht waren, toen Jezus werd gevangen genomen.

Het lege graf en het getuigenis van de engelen doen de Allerzielenstemming omslaan in vreugde. De vrienden waren naar het graf gekomen om te rouwen. Ze keren ervan terug als getuigen van het onverwachte nieuws van de verrijzenis. De verrijzenis is een nieuwe start voor de hele mensheid. De vrienden zijn blij zoals de wijzen uit het Oosten het waren, toen zij de ster hadden gezien. Een nieuwe tijd breekt aan. God heeft omgezien naar de mensheid. Niet meer de dood is de eindbestemming. Niet het zwarte gat van een graf, maar het nieuwe leven, dat begonnen is met de opstanding van Onze Heer. Het betekent, dat er voor ons de toekomst altijd hoopvol mag zijn, want wij mogen geloven in de God die naar mensen omziet.

Ieder mens zal eens dit leven hier op aarde verlaten. Maar het is wereld van verschil, dat men niet slechts hoeft te zeggen: Dit was het dan, maar mag zeggen: Jezus is verrezen. Ook voor mij geldt: de verrijzenis en het eeuwig leven. Amen.

HOMILIE TWEDE PAASDAG 2011

Jezus is verrezen. Wij zingen het uit in deze heilige paastijd, maar zolang als de kerk bestaat is de verrijzenis een omstreden geloofspunt. Waarom zou voor Jezus niet gelden, wat voor alle mensen toch een niet te ontwijken noodlot is? dat wij sterven en daarmee aan de dood ten prooi vallen? Toch is heel zeker het geloof in de verrijzenis een zelf uitgevonden gedachte. Het evangelie vertelt al, hoe de leerlingen geen raad wisten met de verrijzenis van Jezus. Het is een bewijs dat het Paasgeloof niet is uitgevonden door een stelletje overenthousiaste leerlingen. Het is alleen Jezus zelf, die hen ervan kan overtuigen, dat Hij niet in het graf gebleven is, dat zijn lichaam niet gestolen is, maar dat Hij werkelijk leeft.

Maar zoals Jezus toen begraven werd onder een koude steen, zo is Hij daarna zo vaak weer begraven onder de steen van de koude onverschilligheid. Want wat is het verschil tussen toen en nu? Zoveel mensen hebben immers geen aandacht meer voor het gebeuren van Goede Vrijdag en Pasen. Pasen is voor velen uitgehold tot een soort voorjaarsfeest. Het hart van zovelen is leeg en hun gemoed verward, zonder doel. Waarvoor leef ik? Wat is de betekenis van mijn bestaan? Zo leven zij voort, maar welk ander doel kan hun leven dan nog hebben dan enkel genot en vertier? Het kan hen goed gaan en zij schijnen volmaakt gelukkig te zijn, totdat ook zij op zekere dag hun hoofd stoten aan die dwarsbalk, die hun leven tot een kruisweg kan maken: ziekte, werkloosheid, relatiemoelijkheden. Achter elke voordeur is wel wat.

Het gevaar bestaat, dat zij dan opstandig worden, verbitterd, wanhopig en ze gaan God de schuld van hun problemen in de schoenen schuiven. Zij hebben gemeend hun geluk te kunnen kopen of zelf te maken. Maar niet alles is maakbaar of te koop. Lijden en dood, schuld en kwaad, ruzie en conflicten zijn de eeuwige spelbrekers, die elk genotgevoel aantasten. Al onze zekerheden worden aangevreten. Want uit zichzelf immers weten mensen met lijden en sterven geen raad. Het geloof in Jezus gaat echter deze diepste levensvragen niet uit de weg. Juist in de schaduw van Goede Vrijdag kunnen wij met deze vragen, met ons leed en ons verdriet naar God gaan, die in Jezus

alle menselijke ervaringen van lijden, verdriet en dood tot de zijne heeft willen maken. Als het lijden ons te zwaar valt, als zoveel vragen ons kwellen, waarop wij geen antwoord weten, mogen wij weten dat God naast ons staat. En waar geen mens ter wereld een zinnig antwoord te bieden heeft, is het goed in de stilte te luisteren naar het antwoord van God. Alles wat God ons te zeggen heeft, is geen theorie, maar heeft een naam: Jezus Christus, Gods Zoon, heel zijn persoon, zijn woord en levenslot.

Wat Jezus wil, is dat wij met Hem het kruis opnemen, als tegenslag ons treft. Hij geeft dan betekenis aan het lijden, als wij ons zo door het lijden overvallen voelen. Vervul het lijden met liefde en geef een intentie aan het lijden. Voor hen die in Jezus geloven en met Hem de weg van het lijden durven te gaan, wordt het kruis een plus-teken.

Want wie het kruis op zijn schouders durft te nemen, in hem/haar worden de beste krachten wakker. Wie het kruis op zijn schouders durft te nemen, verliest het onderweg. Het bevrijdt je van je zorg om jezelf alleen. Het maakt je tot een mens-voor-de-ander, die in de liefde zijn vreugde vindt. Het betekent een genezing. Het kruis daarentegen, dat je wegwerpt of uit de weg gaat, blijft als een struikelblok op al je wegen liggen.

Een kijken met de zintuigen alleen, roept vragen op. Dat kan niet waar zijn. Wie met het hart luistert, kijkt, verneemt, voor hem/haar gaat een nieuwe werkelijkheid open. De levende is niet bij de doden. Hij is verrezen.

De Heer is waarlijk opgestaan.

Zoek hem bij de doden niet,

maar versta het nieuwe lied:

de Heer is waarlijk opgestaan. Alleluia